вічними не будемо ніколи
мертвими не станемо навіки
осінь як останню непокору
збережуть поети і каліки

дощ як перестояне мовчання
вкриють до зажмуреної жмені
тільки голоси немов прочани
сухо обійматимуть легені

тільки до корозії дозрілі
кашлем вириваючись понурим
будуть як мурахи жити в тілі
створюючи мову крізь фістули

мова кара — їй потрібен отвір
страх і бог оскома і спокуса
золотих дощів нічні полотна
усмішки держава світло-руса

осені наврочена крамола
сонця перестояного ліки
і вона залишиться ніколи
і вона просочиться — навіки